

צילום צפירי, תעלים תחת

אהרון טייטלמן:

„היו אומרים שהצעתי למישהי שוחד מיני!“

ביום השלישי, פעמיים כי טוב, נפתח מישפטו של אהרון טייטלמן, מי ששימש עד לפני כמה חודשים כסמנכ"ל משרד-התיירות. טייטלמן עזב את המשרה הבכירה בעיקבות הגשת כתב-אישום נגדו על קבלת שוחד מיני. הפרשה התפוצצה עקב המתח שנוצר בין ועד-העובדים במשרד-התיירות לבין השר אברהם שריר, שהביא את טייטלמן למשרד. טייטלמן טען כל העת שהפרשה נוצרה יש מאין, על רקע הסיכסוכים הפנימיים במשרד, והניס-יונות הבלתי-פוסקים להיפטר ממנו.

שוחחתי עם טייטלמן ביום השני למישפטו. הוא נשמע עליו ואופטימי בצורה מפתיעה.

● אתה מתאמץ לשמור על מוראל גבוה, או שאי-תה פשוט אופטימי?

פרשות

אני עליו! אני פשוט מרגיש יוצא מן הכלל. שאלו אותי כבר אם אני עושה הצגה. לא! אני עליו על-סמך ההתפתחויות במישפט. במדינת-ישראל טופלים על כך-אדם אשמה, ועד שהוא מתנקה — לוקח זמן רב, לפעמים חודשים, לפעמים שנים.

● איך הרגשת כששבת השבוע לכותרות? העיתונים לקחו, כמובן, רק את הפיקנטריה, ועשו מכך כותרות בהתאם.

● להערכתך, כמה זמן יימשך מישפטך? נקבעו לנו חמש ישיבות נוספות, ואחרי-כך נראה. אני מקווה שזה יסתיים כבר.

● היכן היית מאז פיצוין הפרשה עד היום? עזבתי את משרד-התיירות ושבת למיגרש הביתי שלי — המכון המטאורולוגי. אני מרגיש שם מצויין.

● מדוע, בעצם, לא שבת למישרד-התיירות? הייתי חוזר ואו הייתי מוצא למחרת בעיתונות הרלפה מתוך המישרד: „הוא הציע למישהי שוחד, כדי שלא תעיד נגדו במישפט...“ לא יכולתי לחזור לשם. גם לא רציתי! (דפנה ברק)

צילום צפירי, תעלים תחת

יעל פישביין:

„שמחתי שהיום כבר לא מסקלים באבנים!“

לא רק החרדים במאה-שערים מטילים חרמות על בני-אדם. משרד-החינוך הישראלי הטיל חרם על שתי עיתוני-נאיות, המסקרות ענייני-חינוך: יעל פישביין מ„דבר“ ונילי מנדלר מ„הארץ“. מלבד החרם הוגשה גם תלונה נגד הש-תיים למועצת-העיתונות. ביום השישי דחה הוועד-המועל של מועצת-העיתונות את התלונות, ומתח ביקורת חריפה על הטלת החרם. טיל-פנתי מייד אל יעל פישביין, כדי לברך אותה על הסרת החרם מעליה.

● איך את מרגישה עכשיו? האמת היא שהחרם הוסר כבר כחודש אחרי הטלתו, ועכשיו רק זוכינו באופן רשמי. עכשיו זה כאילו קיבלתי תעודת-יושר, פתק שאני בסדר.

● איך הוסר החרם לפני שמועצת-העיתונות דחה את התביעה? פשוט מאוד. אחרי שנציגי אגודת-העיתונאים באו בדברים עם דובר משרד-החינוך, והבהירו לו שחרם הוא דבר דריכיוני ואפשר, למשל, להטיל חרם על שר-החינוך, הובן המסר והחרם עלינו הוסר.

● מה זה בדיוק כשמטילים על מישהו חרם? זה אומר שלשום אדם הקשור איכשהו במשרד-החינוך אסור לדבר איתי. אבל שר-החינוך וכמה מאנשי-משרדו לא הסתפקו בזה, אלא גם טרחו להודיע לכולם, בכל מיני פורומים, שנילי ואני איננו אלא זוג שקרניות.

● זה הפריע לך בעבודה, החרם הזה?

חינוך

קודם כל, שמחתי מאוד שכימינו כבר אי-אפשר לסקול אנשים באבנים. לא, זה לא הפריע לי בעבודה. מי שרצה לדבר — דיבר.

● אני מבינה שנילי ואת כתבתן בתבות בקשר לאינטגרציה בחינוך. האם התלונה היתה על הדעות שלכן, או על עובדות? הם טענו שהבענו דיעות על-סמך דברים בלתי-בדוקים, ושי-סילפנו עובדות בצורה מכוונת. בבירור הוכח שלא מינייה ולא מקצתיה.

● שימי רגע יד על הלב: החרם והתלונה הציקו לך? הציק לי מאוד ששר-החינוך, שהדמוקרטיה היא בראש אהבותיו וראגותיו, מתנהג בצורה כלי-כך לאי-דמוקרטיה, עם כל מה שזה אומר על משרד-החינוך ועל מדינת-ישראל בכלל.

● ועכשיו, אחרי הסרת החרם ורחיית התלונה, יש לך נחת? את חושבת שצריך להיות לי נחת מזה שפיתאום התחלפו היוצי-רות, ובמקום ששר-החינוך יחגך את העם ואת העיתונות, העיתוני-נות מחנכת אותו כן, כעצם יש לי נחת. (דניאלה שמי)

פינחס גרוב:

„אני זוכר לטובה דווקא את הליכוד!“

את פינחס („פיני“) גרוב פגשתי ביום-השבת בערב-רא"י יונו. גרוב — מי שהתפרסם כ„מנהיג הפועלים“ במאבק נגד סגירת מיפעל „אתא“ — הובא לשם כאטרקציה. גרוב לא השתנה מאז ירד מהכותרות, מובס. כשנתתי לו הזדמנות התבטא ברגשנות העזה הזכורה לטוב. שאלתי אותו מה הוא עושה כיום.

● אתה עדיין מתעסק? כיצד אתה מעביר את היום? אני רץ ממיפעל למיפעל ומנסה לארגן עובדים, לדאוג שלא יקרה להם מה שקרה לנו. אני מנסה להתריע נגד המאפיה-הכל-כלית שמנהלת הכל במדינה, על השבון הפועלים.

● אתה עדיין מתגורר בקריית-אתא? אני נמצא פה ושם — קצת בתל-אביב, קצת במקומות אחרים, מסתובב.

● במבט לאחור: ממה אתה מאוכזב ביותר? מהמנהיגים שלי — של מיפלגת-העבודה. אני יודע שזאת שנת-בחירות, אבל בין כל ההבטחות וההצהרות שקיבלתי משריי-המיפלגה, דווקא זכור לי לטובה היחס שקיבלתי מנציגי הליכוד. (דפנה ברק)

עובדים

● ובמה אתה מתעסק? כיצד אתה מעביר את היום? אני רץ ממיפעל למיפעל ומנסה לארגן עובדים, לדאוג שלא יקרה להם מה שקרה לנו. אני מנסה להתריע נגד המאפיה-הכל-כלית שמנהלת הכל במדינה, על השבון הפועלים.

● אתה עדיין מתגורר בקריית-אתא? אני נמצא פה ושם — קצת בתל-אביב, קצת במקומות אחרים, מסתובב.

● במבט לאחור: ממה אתה מאוכזב ביותר? מהמנהיגים שלי — של מיפלגת-העבודה. אני יודע שזאת שנת-בחירות, אבל בין כל ההבטחות וההצהרות שקיבלתי משריי-המיפלגה, דווקא זכור לי לטובה היחס שקיבלתי מנציגי הליכוד. (דפנה ברק)